

Uzasadnienie

Regionalny dyrektor ochrony środowiska zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916 z późn. zm.) ustanawia w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, kierując się koniecznością utrzymania i przywracania do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych oraz gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000. Plan zadań ochronnych może być zmieniony, jeżeli wynika to z potrzeby ochrony tych siedlisk przyrodniczych lub gatunków roślin i zwierząt.

Plan zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Goleniowska PLB320012 został ustanowiony zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 30 kwietnia 2014 r. (Dz. Urz. Woj. Zach. poz. 1933). Powyższy akt został zmieniony zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 23 marca 2017 r. (Dz. Urz. Woj. Zach. poz. 1273) oraz zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 18 marca 2019 r. (Dz. Urz. Woj. Zach. poz. 1512).

W związku z zarzutami formalnymi Komisji Europejskiej z dnia 9 czerwca 2021 r., zn. INFR(2021)2025, C(2021)2179, dotyczącymi obowiązku ustalenia precyzyjnych celów ochrony dla każdego obszaru Natura 2000, koniecznym stało się doprecyzowanie celów działań ochronnych wyznaczonych dla niniejszego obszaru. Zgodnie z ww. stanowiskiem Komisji Europejskiej funkcja celów ochrony polega na określeniu, jaki stan gatunków i typów siedlisk na danym obszarze należy osiągnąć, tak aby obszar ten mógł przyczynić się do osiągnięcia ogólnego celu, jakim jest właściwy stan ochrony tych gatunków i typów siedlisk (art. 2 ust. 2 dyrektywy siedliskowej) na poziomie krajowym, biogeograficznym lub europejskim. Zgodnie z wykładnią przedstawioną przez Komisję Europejską aby spełnić tę funkcję, cele ochrony muszą być:

- 1) indywidualnie określone dla danego obszaru, tj. ustalone na poziomie obszaru;
- 2) kompleksowe, tj. obejmujące wszystkie gatunki i typy siedlisk będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty na mocy dyrektywy siedliskowej, które występują w obszarze Natura 2000;
- 3) indywidualnie określone dla przedmiotu ochrony, tj. jasno wskazywać konkretny typ siedliska lub gatunek na danym obszarze;
- 4) indywidualnie określone pod kątem pożądanego stanu ochrony, tj. wyraźnie określające stan, jaki typ siedliska i gatunek na danym obszarze mają osiągnąć; pożądaný stan musi być:
  - a) ilościowy i mierzalny (cele ilościowe, które mogą być uzupełnione celami jakościowymi, takimi jak opis właściwego stanu siedliska lub struktury populacji), jak również raportowalny (umożliwiający monitorowanie);
  - b) realistyczny (uwzględniający rozsądne ramy czasowe i nakłady), spójny (umożliwiający zastosowanie takich samych atrybutów i wskaźników dla przedmiotów ochrony w różnych obszarach);

- c) kompleksowy (atributy i cele powinny obejmować specyfikę danego przedmiotu ochrony i umożliwiać opisanie jego stanu ochrony jako właściwy lub niewłaściwy);
- d) precyzyjne w odniesieniu do „utrzymania” lub „odtworzenia” stanu ochrony przedmiotu ochrony (odpowiedni poziom ambicji określający niezbędne środki ochrony);
- e) odpowiadać ekologicznym wymaganiom dotyczącym typów siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I i gatunków wymienionych w załączniku II występujących na tych obszarach;
- f) odzwierciedlać znaczenie obszaru dla zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, typów siedlisk i gatunków.

W związku z powyższym, na podstawie dokumentacji do planu zadań ochronnych, danych literaturowych oraz inwentaryzacji wykonanej w latach 2014-2015ⁱ celem oszacowania populacji najważniejszych gatunków ptaków zasiedlających obszar wraz z oceną znaczenia obszaru dla poszczególnych gatunków, doprecyzowano zapisy celów działań ochronnych:

1. dla gatunku A067 gągoł *Bucephala clangula*

założono utrzymanie populacji rozrodczej na poziomie 25-35 par lęgowych. Powierzchnię siedlisk niezbędnych do utrzymania wskazano na podstawie dokumentacji pzo.

W 2013 r. stwierdzono na omawianym obszarze 25 par lęgowych gatunku (Przybycin i in. 2013). Stan zachowania siedlisk został uznany jako właściwy FV (Puszcza Goleniowska stanowi duży zwarty obszar leśny o znacznym udziale drzewostanów odpowiednich do gniazdowania dzięcioła czarnego, w którego dziuplach gągoł najczęściej gniazduje). Podczas inwentaryzacji przeprowadzonej w sezonie lęgowym w 2014/2015 r. na zlecenie GDOŚ (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020), gągoła stwierdzono na 25 stanowiskach, zaś liczebność w obszarze oszacowano na 35 par lęgowych, gdzie najliczniej ptak ten występował w środkowej, najbardziej zalesionej części OSO. Stopień zachowania siedliska oceniono na II (znaczna liczba zbiorników wodnych i cieków w otoczeniu starszych drzewostanów). Wykonane badania nie obejmowały natomiast oceny stanu populacji i siedliska według kryteriów wskazanych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla obszaru Natura 2000 (Dz. U. Nr 64, poz. 401 z późn. zm.). Tym samym, do czasu uzupełnienia stanu wiedzy w tym zakresie, przyjęto - za dokumentacją pzo - dla stanu siedlisk wartość FV.

2. dla gatunku A074 kania ruda *Milvus milvus*

założono konieczność wykonania szczegółowej inwentaryzacji gatunku wraz z oceną stanu siedlisk. Do czasu uzupełnienia danych wielkość populacji przyjęto na poziomie 5-7 par lęgowych. Powierzchnię siedlisk niezbędnych do zachowania wskazano na podstawie wytycznych podręcznika do wyznaczania i określania stanu zachowania siedlisk ptasich w obszarach specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Zawadzka D. i in. 2013).

Inwentaryzacja na potrzeby planu zadań ochronnych przeprowadzona została w okresie 15 kwietnia - 16 czerwca 2013 r. (Przybycin i in. 2013), dostarczając orientacyjnej wiedzy na temat występowania tego gatunku na omawianym obszarze, pozwalającej na oszacowanie jego aktualnej na tamten czas liczebności. Jak wskazali autorzy opracowania stopień rozpoznania był niedostateczny, gdzie nadal nieznana pozostała lokalizacja gniazd, więc określenie wielkości populacji opierało się na szacunkach. Stan zachowania siedlisk został określony jako właściwy (FV).

Badania prowadzone w sezonie lęgowym w 2014/2015 r. na zlecenie GDOŚ (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020) obejmowały liczenia z wytypowanych punktów obserwacyjnych, a także wyszukiwanie gniazd przed sezonem lęgowym oraz kontrolę stref ochronnych. Na podstawie wyników badań populację oszacowano na 6-7 par lęgowych, co odpowiadało rzeczywistej liczbie par stwierdzonych w sezonie lęgowym w latach 2008-2009 (Raclawski B. 2010). Autorzy badań wskazali, że poprzedni górny zakres oceny populacji, uzyskany na podstawie ekstrapolacji, został prawdopodobnie znacznie zawyżony. Obecnie na terenie ostoi funkcjonują 3 strefy kani rudej, zaś kolejne 6 znajduje się w jej bliskim sąsiedztwie (strefy położone przylegające do granicy OSO oraz w odległości do 1800 m od niej). W związku z powyższym, oraz w odniesieniu do wielkości populacji krajowej szacowanej w latach 2013-2018 na 1500-2100 par lęgowych (Chodkiewicz T. 2019), istnieje konieczność zweryfikowania znaczenia obszaru dla tego gatunku, gdyż według wyżej przytoczonych danych istnieje przesłanka by nie kwalifikować go jako przedmiot ochrony.

3. dla gatunku A075 bielik *Haliaeetus albicilla*

a) dla populacji lęgowej założono utrzymanie populacji rozrodzycznej na poziomie min. 16 - 18 par, przy jednoczesnej poprawie stanu ochrony z niezadowolającego (U1) na właściwy (FV), uzupełnienie stanu wiedzy poprzez szczegółową inwentaryzację stanowisk lęgowych gatunku w obszarze oraz określenie stanu i zasięgu siedlisk lęgowych i żerowiskowych.

Według dokumentacji do planu zadań ochronnych (Przybycin M. i in. 2013), liczebność tego gatunku w 2013 r. oceniono na 17-18 par. Stan zachowania siedlisk został określony jako właściwy (FV). Wskazano natomiast na wysoką śmiertelność bielika spowodowaną kolizjami z linią elektroenergetyczną przebiegającą przez rezerwat przyrody Olszanka (lub porażeniami prądem na tej linii). Według autorów opracowania, śmiertelność tego gatunku na omawianym obszarze prawdopodobnie odbiega od normy (jest ponadprzeciętna), dlatego parametry jego populacji zostały ocenione jako U1 (niezadowolający).

Dane uzyskane z inwentaryzacji wykonanej w roku 2015 (Ławicki Ł. i in. 2015) potwierdziły duże znaczenie Puszczy Goleniowskiej dla bielika, gdzie w wyniku dedykowanego cenzusu i kontroli stref ochronnych stwierdzono gniazdowanie 16 par lęgowych. Stopień zachowania siedliska został oceniony na II – stwierdzono znaczną powierzchnię odpowiednich do gniazdowania fragmentów drzewostanów, stanowiska lęgowe chronione przez ochronę strefową, bogatą bazę żerowiskową na pobliskim Zalewie Szczecińskim. Wykonane badania nie obejmowały natomiast oceny stanu populacji i siedliska według kryteriów wskazanych w Rozporządzeniu Ministra

Środowiska z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla obszaru Natura 2000 (Dz. U. Nr 64, poz. 401 z późn. zm.). Z uwagi na konieczność uzupełnienia stanu wiedzy, minimalną powierzchnię łągowisk niezbędnych do utrzymania oszacowano na podstawie ilości par stwierdzonych w obszarze i wymagań terytorialnych gatunku (Zawadzka D. i in. 2013). Za stan FV przyjęto utrzymanie przypadający na 1 terytorium drzewostan w wieku 90–120 lat (sosna, buk) lub 70–90 lat (olsza) o powierzchni 50 ha, z miejscami trudno dostępnymi (z gęstym podrostem, zalanyymi wodą); obecność w odległości do 10 km od gniazda, w pasie przestrzeni powietrznej o szerokości 2 km, rozległych terenów otwartych: zbiorników wodnych, dolin rzecznych, wilgotnych łąk. Ponadto, jak wskazano powyżej, zarówno w materiałach do planu zadań ochronnych, jak również w wynikach inwentaryzacji z 2015 r. oraz informacjach zawartych w późniejszych publikacjach dot. awifauny obszaru OSO Puszcza Goleniowska, autorzy wskazują na znaczącą rolę rezerwatu Olszanka, gdzie skoncentrowana była większość populacji łągowej gatunku. Podkreślenia wymaga fakt, że zagęszczenie gatunku w tym rezerwacie należy do jednego z najwyższych na świecie, gdzie najmniejsza odległość pomiędzy zasiedlonymi gniazdami różnych par wynosiła zaledwie ok. 300 m. (Ławicki Ł. i in. 2020). Tym samym uznano, że – tak jak wskazywano w latach ubiegłych - priorytetem w obszarze jest rozwiązanie problemu wysokiej śmiertelności ptaków związanej z przebiegiem napowietrznej linii elektroenergetycznej przez teren rezerwatu. W latach 1992 – 2019 pod przedmiotową linią energetyczną znaleziono 24 bieliki, które zginęły w wyniku kolizji lub porażenia prądem (dane niepublikowane Nadl. Goleniów oraz B. Raclawskiego). Ofiary stanowiły zarówno osobniki dorosłe (9 przypadków) jak i młodociane (10 przypadków), przy czym nie były to tylko ptaki z populacji lokalnej (w 2018 r. znaleziono bielika zaobrączkowanego w Nadleśnictwie Strzelce Krajeńskie). Brak jest natomiast informacji, czy w przypadku innych napowietrznych linii elektroenergetycznych zlokalizowanych w obszarze ostoi, przy tak licznej lokalnej populacji bielika, stanowią one także zagrożenie dla osobników tego gatunku. Wobec powyższego, jako jeden z celów ochrony określono także identyfikację i minimalizację zagrożeń powodujących wysoką śmiertelność tych ptaków. Obecnie w obszarze jest powołanych 16 stref ochronnych gatunku, z czego 8 zlokalizowanych jest na terenie rezerwatu przyrody Olszanka (dane własne RDOŚ Szczecin).

- b) Dla populacji zimującej i migrującej bielika – nie określono celów, gdyż w tym przypadku znaczenie obszaru ostoi wymaga weryfikacji. Zarówno osobniki zimujące w obszarze jak i stwierdzane tu na przelocie były wskazywane jako dość liczne (według obecnie obowiązującego SDF odpowiednio 25-50 os i 30-72 os.), jednak te frakcje nie były wskazywane jako kluczowe, spełniające np. kryteria BirdLife International (w przeciwieństwie do populacji łągowej, dla której wskazano kategorie B2, C6 - znaczenie regionalne i subregionalne; Raclawski B. 2010). Zarówno w dokumentacji do pzo, jak i w późniejszych opracowaniach dotyczących obszaru (Ławicki Ł. i in. 2015, Ławicki Ł. i in. 2020) brakuje odniesienia do pierwotnej kwalifikacji zimujących i przelotnych bielików jako przedmiotów ochrony, brak także wskazania które obszary są w okresie jesienno-zimowym wykorzystywane przez te

populacje. Z uwagi na lokalizację obszaru oraz charakter terenów przyległych, w tym sąsiednich obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000, siedliska wykorzystywane przez bieliki poza okresem lęgowym prawdopodobnie obejmują nie tylko Puszcę Goleniowską ale wykraczają poza jej granice.

4. dla gatunku A122 derkacz *Crex crex*

założono utrzymanie populacji rozrodczej na poziomie 70-190 odzywających się samców. Powierzchnię siedlisk niezbędnych do zachowania wskazano na podstawie dokumentacji pzo.

Podczas inwentaryzacji przeprowadzonej w czerwcu 2013 r. w ramach prac nad planem zadań ochronnych stwierdzono 67 odzywających się samców (Przybycin i in. 2013). Liczebność ta mieści się w przedziale szacunku liczebności dla lat 2005-2009 (32-70 samców; Raclawski B. 2010). Stan zachowania siedlisk został uznany jako właściwy (FV).

Inwentaryzacja prowadzona w sezonie lęgowym w 2014/2015 r. na zlecenie GDOŚ (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020) obejmowała nocne kontrole terenów otwartych na całym obszarze od maja do lipca. Łącznie stwierdzono 167 odzywających się samców, zaś całą populację oszacowano na 192 osobniki. Według autorów badań, wyższa liczebność w porównaniu do ocen z lat poprzednich wynikała bez wątpienia z wykonania dedykowanych liczeń oraz spenetrowania całego obszaru OSO w 2015 r.

5. dla gatunku A127 żuraw *Grus grus*

założono utrzymanie populacji rozrodczej na poziomie 65-100 par lęgowych. Powierzchnię siedlisk niezbędnych do zachowania określono na podstawie wytycznych poradnika metodycznego monitoringu ptaków lęgowych (Chylarecki i in. 2015).

Inwentaryzacja ornitologiczna obszaru PLB320012 Puszcza Goleniowska przeprowadzona w 2013 r. w ramach prac nad PZO (Przybycin i in. 2013) wykazała występowanie 66 par żurawia w obszarze. Siedliska gatunku oceniono na FV - wielkość siedlisk była wystarczająco duża a ich jakość odpowiednia dla długoterminowego przetrwania gatunku - obszar obfitujący w tereny bagienne, w części południowej tworzące rozległe, zwarte płaty, stanowiące odpowiednie siedliska lęgowe żurawia.

W ramach inwentaryzacji prowadzonej w latach 2014/2015 na zlecenie GDOŚ (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020), za pomocą dedykowanego cenzusu przeprowadzono kontrolę całości obszaru, a także kontrole uzupełniające siedlisk (zbiorników wodnych, zabagnień, mokradeł, okresowych zalewisk, stawów, brzegów jezior etc.). Stwierdzono 88 par lęgowych, zaś całą populację oszacowano na 105 par lęgowych.

Ww. materiały nie wskazują wielkości i lokalizacji powierzchni siedlisk gatunku w obszarze. Zgodnie z poradnikiem metodycznym monitoringu ptaków lęgowych (Chylarecki i in. 2015), siedliska lęgowe stanowią siedliska wodne i podmokłe o ograniczonej możliwości penetracji przez drapieżniki, położone w pobliżu łąk, pastwisk i ugorów, które wykorzystuje jako żerowisko w okresie wodzenia młodych. Miejscem gniazdowania są śródleśne mokradła, olsy, łągi, torfowiska oraz zabagnione doliny rzeczne i wszelkie typy szuwarów na brzegach zbiorników wodnych, w tym jezior i

stawów rybnych. Zasiadła również niewielkie zbiorniki wodne w krajobrazie otwartych agrocenoz. Zgodnie z ww. poradnikiem metodycznym średnie siedlisko lęgowe pary wynosi 75 ha (50 – 100 ha). W związku z tym przyjęto, że minimalna powierzchnia niezbędna do zabezpieczenia populacji gatunku w ostoi wynosi 4900 ha.

6. dla gatunku A153 kszyc *Gallinago gallinago*

założono konieczność wykonania szczegółowej inwentaryzacji gatunku wraz z oceną stanu siedlisk. Jako aktualną wielkość populacji przyjęto przedział 50-200 par lęgowych. Duży zakres liczebności wynika z wahań liczebności gatunku, związanych głównie ze zróżnicowaniem warunków siedliskowych w poszczególnych latach (m.in. poziomem wód). Powierzchnię siedlisk niezbędnych do zachowania wskazano na podstawie dokumentacji pzo oraz danych literaturowych.

Inwentaryzacja przeprowadzona w maju 2013 r. w ramach prac nad planem zadań ochronnych wykazała występowanie 38 par lęgowych kszyc, lecz nie obejmowała wszystkich siedlisk gatunku na obszarze (Przybycin i in. 2013). Tym samym stan rozpoznania został określony jako niepełny. Na podstawie wyników badań prowadzonych w 2013 r. oraz danych literaturowych (Staszewski A. 2010; Raclawski B. 2010) przyjęto wielkość populacji na poziomie 45-150 par lęgowych. Stan siedlisk oceniono na FV – wskazano że obszar obfituje w otwarte i półotwarte tereny bagienne, w południowej części tworzące rozległe, zwarte płaty.

Dane uzyskane z całościowej inwentaryzacji wykonanej roku 2015 (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020) potwierdziły duże znaczenie obszaru dla kszyc. Pomimo wahań liczebności gatunku, wykazywanych na przestrzeni lat (Staszewski A. 2010), populacja w obszarze Puszczy Goleniowskiej, skoncentrowana głównie na Bagnach Krępskich, należy – obok Międzyodrza - do największych w regionie. Podczas kontroli terenowych wykonanych na całym obszarze, we wszystkich potencjalnych siedliskach gatunku w okresie ich najwyższej wykrywalności, stwierdzono 183 pary, zaś całą populację oszacowano na 215 par lęgowych.

7. dla gatunku A229 zimorodek *Alcedo atthis*

założono konieczność wykonania szczegółowej inwentaryzacji gatunku wraz z oceną stanu siedlisk. Jako aktualną wielkość populacji przyjęto przedział 10-30 par lęgowych. Powierzchnię siedlisk wskazano na podstawie dokumentacji pzo.

Populacja gatunku w obszarze Natura 2000 Puszcza Goleniowska PLB320012 podczas prac nad planem zadań ochronnych określona została na 9-10 par (Przybycin M. i in. 2013). Jak wskazano w dokumentacji, badaniami objęto głównie rzeki: Inę i Gowienicę, w związku z czym stopień rozpoznania był niewystarczający, zaś stwierdzoną liczebność należy uznać za minimalną. Parametry siedliska gatunku na poszczególnych stanowiskach oceniono na FV. Podczas inwentaryzacji przeprowadzonej w sezonie lęgowym w 2014/2015 r. na zlecenie GDOŚ (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020) obecność zimorodka stwierdzono na 24 stanowiskach, a łączna liczebność w obszarze oceniona została na 24-34 pary. Tym razem kontrolami objęte zostały wszystkie potencjalne siedliska gatunku w okresie ich najwyższej wykrywalności, co może stanowić główny

powód tak dużej rozbieżności w liczebnościach gatunku określonych w 2013 i 2014/2015 r. Gatunek był stwierdzany w znacznym rozproszeniu na całym obszarze, zasiedlając głównie rzeki i mniejsze cieki. Stopień zachowania siedliska oceniono wówczas na II (odpowiednie warunki żerowiskowe i siedliskowe na ciekami i w lasach). Wykonane badania nie obejmowały natomiast oceny stanu populacji i siedliska według kryteriów wskazanych w Rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla obszaru Natura 2000 (Dz. U. Nr 64, poz. 401 z późn. zm.). Tym samym, do czasu uzupełnienia stanu wiedzy w tym zakresie, przyjęto - za dokumentacją pzo - dla stanu siedlisk wartość FV.

8. dla gatunku A272 podróżniczek *Luscinia svecica*

założono konieczność wykonania szczegółowej inwentaryzacji gatunku wraz z oceną stanu siedlisk. Jako aktualną wielkość populacji przyjęto przedział 10 - 40 par lęgowych. Powierzchnię siedlisk niezbędnych do zachowania wskazano na podstawie dokumentacji pzo i danych literaturowych.

Inwentaryzacja przeprowadzona w 2013 r. w ramach prac nad planem zadań ochronnych wykazała występowanie 7 par lęgowych podróżniczka, lecz nie obejmowała wszystkich siedlisk gatunku na obszarze (Przybycin i in. 2013). Tym samym stan rozpoznania został określony jako niepełny, zaś liczebność gatunku przyjęto za ówczesnym SDF (8-39 par lęgowych). Stan siedlisk oceniono na FV – wskazano na występowanie wielu płatów sąsiadujących ze sobą podmokłych szuwarów, zakrzewień i zadrzewień na rozległych torfowiskach w południowej części obszaru PLB320012, stanowiących siedliska podróżniczka.

Dane uzyskane z całościowej inwentaryzacji wykonanej roku 2015 (Ławicki Ł. i in. 2015; Ławicki Ł. i in. 2020) potwierdziły duże znaczenie obszaru dla utrzymania populacji podróżniczka w regionie. Podczas kontroli terenowych wykonanych na całym obszarze, we wszystkich potencjalnych siedliskach gatunku w okresie ich najwyższej wykrywalności, stwierdzono 38 par, zaś całą populację oszacowano na 44 pary lęgowe. Jak wskazali autorzy raportu, większość populacji obszaru Puszczy Goleniowskiej była skoncentrowana na Bagnach Krępskich, zlokalizowanych w południowej części ostoi.

W związku z regulacją art. 28 ust. 3 i 4 ustawy o ochronie przyrody sporządzający projekt planu zadań ochronnych, o którym mowa w ust. 1, umożliwi zainteresowanym osobom i podmiotom prowadzącym działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000, udział w pracach związanych ze sporządzaniem tego projektu oraz zapewni możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r. poz. 1029 z późn. zm.), w postępowaniu którego przedmiotem jest sporządzenie projektu dokumentu.

W związku z powyższym, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie, obwieszczeniem z dnia 19 września 2022 r. (sygnatura: WOPN.6320.18.2022 DM) podał do publicznej wiadomości informację o:

- przystąpieniu do sporządzenia zmiany zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Goleniowska PLB320012,
- sporządzeniu projektu zmiany planu zadań ochronnych,
- możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu,
- możliwości składania do niego uwag i wniosków do dnia 17 października 2022 r.

Obwieszczenie opublikowano:

- 1) na stronie Biuletynu Informacji Publicznej (BIP) Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Szczecinie,
- 2) na tablicy ogłoszeń w siedzibie Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Szczecinie,
- 3) na tablicy ogłoszeń wszystkich jednostek samorządu terytorialnego objętych granicami obszaru Natura 2000,
- 4) w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu (Kurier Szczeciński, publikacja w dniu: 19 września 2022 r.).

W procedurze konsultacji społecznych projektu zarządzenia nie wpłynęły żadne uwagi i wnioski ze strony społeczeństwa.

Projekt zmiany zarządzenia został uzgodniony, w trybie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2022 r., poz. 135), z Wojewodą Zachodniopomorskim, pismem znak: P-1.0522.25.2022.KD z dnia 20 grudnia 2022 r.

ⁱ Bibliografia:

1. Przybycin P., Przybycin M., Przybycin J., Przysański M., Król R. 2013. *Projekt planu zadań ochronnych dla obszaru PLB320012. Inwentaryzacja wybranych gatunków ptaków lęgowych*. EMPEKO, Poznań;
2. Ławicki Ł., Staszewski A., Raclawski B., Barcz M., Jasiński M., Kajzer Z., Stańczak P., Guentzel S. 2020. *Ocena liczebności populacji wybranych gatunków ptaków lęgowych obszaru Natura 2000 Puszcza Goleniowska*”. *Ornis Polonica* 61: 14-31;
3. Zawadzka D., Ciach M., Figarski T., Kajtoch Ł., Rejt Ł. 2013. *Materiały do wyznaczania i określania stanu zachowania siedlisk ptasich w obszarach specjalnej ochrony ptaków Natura 2000*. GDOŚ, Warszawa;
4. Ławicki Ł., Guentzel S. (red.). 2015. *Inwentaryzacja ornitologiczna Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000 PLB320012 Puszcza Goleniowska w sezonie 2014/2015*. Eco-Expert, Szczecin (maszynopis);
5. Chylarecki P. i in. 2015. *Monitoring Ptaków lęgowych. Poradnik metodyczny. Wydanie 2*. GIOŚ, Warszawa;
6. Gromadzki M. (red.). 2004. *Ptaki. Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 – podręcznik metodyczny*. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. Tom 7 (część I), Tom 8 (część II);
7. Chodkiewicz T., Chylarecki P., Sikora A., Wardecki Ł., Bobrek R., Neubauer G., Marchowski D., Dmoch A., Kuczyński L. 2019. *Raport z wdrażania art. 12 Dyrektywy Ptasiej w Polsce w latach 2013-2019: stan, zmiany, zagrożenia*. Biuletyn Monitoringu Przyrody 20: 1-80;
8. Staszewski A. 2010. *Awifauna lęgowa Bagien Krępskich*. Ptaki Pomorza 1: 17-26;
9. Raclawski B. 2010. *Puszcza Goleniowska*. W: Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. (red). *Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce*. OTOP, Marki;